

Sygn. akt I UK 80/16

POSTANOWIENIE

Dnia 20 grudnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z odwołania M. W.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.
o prawo do emerytury,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 20 grudnia 2016 r.,
skargi kasacyjnej ubezpieczonego od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 14 października 2015 r., sygn. akt III AUa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 14 października 2015 r. Sąd Apelacyjny w (...), Wydział III Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, uwzględniając apelację Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, Oddział w B., zmienił wyrok Sądu Okręgowego w B. z dnia 29 lipca 2014 r. i oddalił odwołanie M. W. od decyzji organu rentowego z dnia 17 stycznia 2014 r. w przedmiocie odmowy ustalenia prawa do emerytury. W ocenie Sądu drugiej instancji, nie budził wątpliwości stan faktyczny ustalony w spornej między stronami kwestii wykazania przez ubezpieczonego co najmniej 15-letniego okresu pracy w warunkach szczególnych przed dniem 1 stycznia 1999 r. Ubezpieczony, pracując w charakterze mechanika samochodowego nie wykonywał pracy określonej w wykazie A dział XIV, poz. 16 załącznika do rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz.U.

Nr 4, poz. 43 ze zm.), gdyż jego praca nie odbywała stale i w pełnym wymiarze czasu w kanale remontowym.

Skarga kasacyjna ubezpieczonego została oparta na podstawie naruszenia prawa materialnego przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 184 i 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 887) w związku z § 2 i 4 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. We wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania wskazano, że „wydaje się ona oczywiście uzasadniona (w zakresie, że przepis rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. nie powinien być wprost podstawą odmówienia przymiotu szczególnych warunków pracy ubezpieczonego w okresie od 6 sierpnia 1971 r. do 19 czerwca 1975 r.) ale również że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne oraz potrzeba wyjaśnienia przepisów, czy podstawą odmowy uznania pracy ubezpieczonego w okresie od 6 sierpnia 1971 r. do 19 czerwca 1975 r. mogą być stosowane wprost i ściśle przepisy rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. nieobowiązującego w chwili wykonywania tej pracy, czy też normy tego rozporządzenia nie mogą być stosowane wprost i ściśle, ale co najwyżej tylko pomocniczo jako wskazówka interpretacyjna pozwalająca wyjaśnić istniejące wcześniej pojęcie pracy w szczególnych warunkach, które to pojęcie oznacza zatrudnienie przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia (definicja z art. 32 ust. 2 32 Ustawy z dn. 17 grudnia 1998 o emeryturach i rentach z FUS), a fakt, że praca M. W. była w przeważającej części świadczona w kanale, a tylko nieznaczna część czynności *nota bene* przygotowawczych i koniecznych do przygotowania samochodu do naprawy w kanale była wykonywana poza kanałem, prowadzi do wniosku, że ubezpieczony w tym okresie wykonywał pracę w szczególnych warunkach gdyż był zatrudniony przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania został oparty na przyczynach kasacyjnych ujętych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., w związku z czym należy zwrócić uwagę, że zgodnie z utrwalonym stanowiskiem judykatury, istotność zagadnienia prawnego konkretyzuje się w znaczeniu jego rozstrzygnięcia dla rozwoju prawa lub jako precedensu dla rozstrzygnięcia innych podobnych spraw. Sformułowanie istotnego zagadnienia prawnego w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. powinno zatem przybrać postać porównywalną z formułowaniem zagadnienia prawnego budzącego poważne wątpliwości, o którym stanowi art. 390 § 1 k.p.c., a więc odwoływać się w sposób generalny i abstrakcyjny do wątpliwości co do rozumienia określonego przepisu (normy) lub zespołu przepisów (norm), albo szerzej i bardziej ogólnie - wątpliwości co do analizowanej instytucji prawnej.

Powołanie się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego musi też korespondować z rolą Sądu Najwyższego ochrony obowiązującego porządku prawnego przed dowolnością orzekania i ujednolicania praktyki stosowania prawa pozytywnego (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 4 lutego 2000 r., II CZ 178/99, OSNC 2000 nr 7-8, poz. 147, z dnia 16 kwietnia 2008 r., I CZ 11/08, LEX nr 393883), nie może więc sprowadzać się do wątpliwości dotyczących prawidłowości rozstrzygnięcia indywidualnej sprawy ani do potrzeby wykładni i stosowania prawa w konkretnym stanie faktycznym (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 marca 2009 r., III UK 90/08, LEX nr 707909 i III UK 91/08, LEX nr 707910 oraz z dnia 8 września 2008 r., III UK 52/08 i III UK 55/08, niepubl.).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia tych wymagań. Przedstawione w nim zagadnienie nie istnieje jako

zagadnienia prawne lub źródło rozbieżności w orzecznictwie, w związku z czym nie wymaga podjęcia przy rozpoznaniu niniejszej skargi, zwłaszcza że skarżący nie dostarczył przekonujących argumentów uzasadniających taką ocenę. Co więcej, sposób ujęcia przyczyn wniesienia skargi obrazuje problem odnoszący się wyłącznie do ustaleń faktycznych oraz oceny dowodów, co – jak wynika z art. 398³ § 3 oraz art. 398¹³ § 2 k.p.c. – nie stanowi przedmiotu kontroli kasacyjnej.

Skarga nie jest też oczywiście uzasadniona wobec tego, że stosownie do § 19 ust. 2 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r., za prace wykonywane w szczególnych warunkach, o których mowa w § 4, uważa się prace dotychczas zaliczone do I kategorii zatrudnienia w obowiązującym od dnia 1 stycznia 1980 r. rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 4 maja 1979 r. w sprawie pierwszej kategorii zatrudnienia (Dz.U. Nr 13, poz. 86 ze zm.). We wcześniejszym rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 10 września 1956 r. w sprawie zaliczania pracowników do kategorii zatrudnienia (Dz.U. Nr 39, poz. 176 ze zm.) prace wykonywane w kanałach remontowych przy naprawie pojazdów mechanicznych lub szynowych nie były wymienione.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).